

מסכת נגעים

פרק יד

א. כיצד מטהרין את המצרע. הנה מביא פילי של חרש חדשה ונותן לתוכה רביעית מים חיים, ומביא שתי צפרים דרור. שחט את אחת מהן על כלי חרש ועל מים חיים. חפר וקוברה בפניו. נטל עץ ארז ואזוב ושני תולעת וכרכן בשגרי הלשון, והקיף להם ראשי אגפים וראש הנזב של שניה. טבל והזה שבע פעמים לאחר ידו של מצרע, ויש אומרים, על מצחו. וכך הנה מזה על השקוף שבבית מבחוץ:

ב. בא לו לשלח את הצפור החיה, אינו הופך פניו לא לימין ולא לעיר ולא למדבר, שנאמר (ויקרא יד), ושלח את הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה. בא לגלח את המצרע, העביר תער על כל בשרו, וכבס בגדיו, וטבל, טהור מלטמא בביאה, והרי הוא מטמא כשרץ. נכנס לפניו מן החומה, מנדה מביתו שבעת ימים, ואסור בתשמיש המטה:

ג. ביום השביעי מגלח תגלחת שנייה פתגלחת הראשונה, כבס בגדיו וטבל, טהור מלטמא כשרץ, והרי הוא טבול יום, אוכל במעשר. העריב שמשו, אוכל בתרומה. הביא כפרתו, אוכל בקדשים. נמצאו שלש טהרות במצרע ושלש טהרות ביולדת:

ד. שלשה מגלחין ותגלחתן מצוה, הנזיר והמצרע והלויים. וכלן שגלחו שלא בתער או ששירו שתי שערות, לא עשו כלום:

ה. שתי צפרים מצותן שיהיו שוות במראה ובקומה ובדמים, ולקיימתן כאחת. אף על פי שאינם שוות, כשרות. לקח אחת היום ואחת למחר, כשרות. שחט אחת מהן ונמצאת שלא דרור, יקח זוג לשניה. הראשונה מתרת באכילה. שחטה ונמצאת טרפה, יקח זוג לשניה. הראשונה מתרת בהנאה. נשפך הדם, תמות המשתלחת. מתה המשתלחת, ישפך הדם:

ו. מצות עץ ארז, ארכו אמה ועביו כרביע פרע המטה. אחד לשנים, ושנים לארבעה. מצות אזוב, לא אזוב יון, לא אזוב כוחלי, לא אזוב רומי, לא אזוב מדברית, ולא כל אזוב שינש לו שם לוי:

ז. ביום השמיני מביא שלש בהמות, חטאת ואשם ועולה. והידל הנה מביא חטאת העוף ועולת העוף:

ח. בָּא לוֹ אֶצֶל הָאֵשֶׁם, וְסִמַּךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו, וּשְׁחִטּוֹ, וְקִבְּלוּ שְׁנֵי כֹהֲנִים אֶת דָּמוֹ, אֶחָד בְּכָלִי, וְאֶחָד בִּיד. זֶה שֶׁקִּבֵּל בְּכָלִי, בָּא וּזְרָקוּ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ. וְזֶה שֶׁקִּבֵּל בִּיד, בָּא לוֹ אֶצֶל הַמִּצְרָע. וְהַמִּצְרָע טָבַל בְּלִשְׁכַּת הַמִּצְרָעִים. בָּא וְעָמַד בְּשַׁעַר נִקְנוֹר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹא הָיָה צָרִיךְ טָבִילָה:

ט. הַכֹּהֲנִים רֹאשׁוֹ, וְנָתַן עַל תְּבוּנָה אֲזָנוֹ. יָדוֹ, וְנָתַן עַל בִּהָן יָדוֹ. רִגְלוֹ, וְנָתַן עַל בִּהָן רִגְלוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁתָם הָיָה מְכַנִּים כְּאֶחָד. אֵין לוֹ בִּהָן יָד, בִּהָן רֶגֶל, אֲזָן וְיָמִינִת, אֵין לוֹ טְהָרָה עוֹלָמִית. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, נוֹתֵן הוּא עַל מְקוֹמוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם נָתַן עַל שֵׁשׁ שְׁמָאֵל, יֵצֵא:

י. נָטַל מִלֵּג הַשָּׁמֶן וַיִּצַק לְתוֹךְ כֶּפֶף שֶׁל חֲבֵירוֹ. וְאִם יֵצַק לְתוֹךְ כֶּף עֲצָמוֹ, יֵצֵא. טָבַל וְהִזָּה שְׁבַע פְּעָמִים כְּנֹגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים, עַל כָּל הַזִּזְיָה טָבִילָה. בָּא לוֹ אֶצֶל הַמִּצְרָע, מְקוֹם שֶׁהוּא נוֹתֵן אֶת הַדָּם, שֵׁם הוּא נוֹתֵן אֶת הַשָּׁמֶן, שְׁנַאֲמַר (וִיקְרָא יֵד), עַל מְקוֹם דָּם הָאֵשֶׁם. וְהַנוֹתֵר מִן הַשָּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כֶּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל רֹאשׁ הַמַּטְהָר לְכַפֵּר. אִם נָתַן, כִּפֹּר. וְאִם לֹא נָתַן, לֹא כִפֹּר, דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, שְׁגִירֵי מִצְוָה הֵן, בֵּין שְׁנֵיתָן בֵּין שְׁלָלָא נָתַן, כִּפֹּר, וּמַעְלִין עָלָיו כְּאִלוֹ לֹא כִפֹּר. חֲסֵר הֵלֵךְ עַד שֶׁלֹּא יֵצַק, יְמַלְּאֵנוּ. מִשִּׁיֵּצַק, יָבִיא אַחֵר בְּתַחֲלָה, דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, חֲסֵר הֵלֵךְ עַד שֶׁלֹּא נָתַן, יְמַלְּאֵנוּ. מִשְׁנֵיתָן, יָבִיא אַחֵר בְּתַחֲלָה:

יא. מִצָּרַע שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲנִי וְהָעֲשִׂיר, אוֹ עֲשִׂיר וְהָעֲנִי, הַכֹּל הוֹלֵךְ
אַחֵר חֲטָאת, דִּבְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אַחֵר הָאֲשָׁם:

יב. מִצָּרַע עֲנִי שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲשִׂיר, יֵצֵא. וְעֲשִׂיר שֶׁהֵבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲנִי,
לֹא יֵצֵא. מֵבִיא אָדָם עַל יָדֵי בָנוֹ, עַל יָדֵי בֵתוֹ, עַל יָדֵי עֲבָדָיו וְשִׁפְחָתוֹ
קֶרְבָּנוֹ עֲנִי, וּמֵאֲכִילָן בְּזִבְחִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף עַל יָדֵי אִשְׁתּוֹ
מֵבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲשִׂיר, וְכֵן כָּל קֶרְבָּנוֹ שֶׁהִיא חִיָּבָת:

יג. שְׁנֵי מִצָּרָעִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ קֶרְבָּנוֹתֵיהֶם, קָרַב קֶרְבָּנוֹ שֶׁל אֶחָד
מֵהֶם, וּמֵת אֶחָד מֵהֶם, זֶה שֶׁשָּׂאֵלוֹ אֲנָשִׁי אֶלְכָּסְנִדְרִיא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
אָמַר לָהֶם, יִכְתֹּב נִכְסָיו לְאַחֵר וַיֵּבִיא קֶרְבָּנוֹ עֲנִי: